

РЕШЕНИЕ

№ 1094

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10582** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез процесуалния си представител гл. юрк. К. Г., срещу Решение № 3279/11.07.2024 г., постановено по НАХД № 5556/2023 г. по описа на Софийски районен съд, I-ви състав, с което е отменил Електронен фиш Серия К № 4892384, издаден от СДВР, с който на В. С. Г. е наложено административно наказание глоба в размер на 1 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е незаконосъобразно, като издадено при съществено нарушение на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните доказателства поради, което моли да бъде отменено и да бъде постановено ново по същество с което се потвърди процесния ЕФ. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции. Прави възражение за прекомерност.

Редовно призван за съдебно заседание, касаторът СДВР не изпраща представител.

Редовно призван, ответникът В. С. Г., ЕГН [ЕГН] не изпраща представител, не изразява становище.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, счита че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

От събраните и проверени в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено следното от фактическа страна:

Първоначално ЕФ е обжалван от В. С. Г., ЕГН [ЕГН] в производството по АНД № 6877/2022 г. по описа на СРС, 109-ти състав, като с Решение № 3879/20.10.2022 г. постановено по същото дело е изменен ЕФ Серия К № 4892384, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, ѝ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП, като на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 и т. 2 е изменил правното основание за санкциониране на нарушението от чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 от ЗДвП на чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП (изм. - ДВ, бр. 10 от 2011 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) и е намалил размера на наложеното наказание от 1 200 лв. на 300 лв.

Горепосоченото решение е обжалвано и с Решение № 2665/19.04.2023 г. постановено по наказателно дело № 1445/2023 г. по описа на АССГ, XXV к.с. е отменил Решение № 3879/20.10.2022 г. постановено по АНД № 6877/2022 г. по описа на СРС, НО, 109-ти състав и е върнал делото на СРС за ново разглеждане от друг състав на съда.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил Електронен фиш за налагане на глоба № 4892384, издаден от МВР-СДВР, с който на В. С. Г. е наложено административно наказание глоба в размер на 1 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

За да постанови своето решение, съставът на районният съд е приел от фактическа страна, че на В. С. Г. е издаден електронен фиш за това, че на 14.04.2021 г. около 18:22 часа, в [населено място], на ул. Даскал С. Попандреев до спирка на МГТ Гробищен парк Б., с посока на движение от ул. Кумата към Околовръстен път, в населено място, при ограничение на скоростта 50 км/ч, въведена с пътен знак В-26, управлява лек автомобил БМВ 120 Д, с рег. [рег.номер на МПС], със скорост на движение 95 км/ч, като по този начин е превишила разрешената скорост със 45 км/ч – нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). На ответницата е наложена глоба в размер на 1 200 лева, на основание чл. 182, ал. 4 от ЗДвП.

С оглед на установеното от фактическа страна, съдът е приел от правна страна, че АНО е допуснал съществено процесуално нарушение, което сериозно накърнява правото на защита на санкционираното лице и не му позволява да разбере административното обвинение. За да стигне до този извод, съдът е приел, че видно от съдържанието на ЕФ липсва описание на съставомерни признаци от обективна страна на възведеното деяние. Приел е, че цифровата квалификация на възведеното деяние е по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, като тази разпоредба препраща към разпоредбите на ал. 1, 2 и 3 от чл. 182 от ЗДвП и то не по отношение на всички точки. Според въззивния съд в

ЕФ подобна конкретизация липсва, което пък от своя страна пречи на жалбоподателя да разбере на какво законово основание му е определено административното наказание. Счел е още, че е налице и противоречие между словесното описание на нарушението и дадената му правна квалификация, поради което е заключил, че така описаните пороци не дават възможност на санкционираното лице да разбере обвинението и те не могат да бъдат компенсирани на съдебното производство, поради което атакуваният ЕФ се явява незаконосъобразен и като такъв го е отменил.

Решението на районния съд е валидно, допустимо, но неправилно.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 14.04.2021 г. в 18:22 ч. е управляван лек автомобил „БМВ 120 Д“, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица]до спирка на МГТ Гробищен парк Б., с посока на движение от [улица]към Околовръстен път. На посочения участък от пътя било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение – 50 км/ч, (скорост за движение в населено място). Ограничението било въведено с пътен знак В26, наличието на който се установява от приложения по делото снимков материал. При ограничение на скоростта до 50 км/ч, автомобилът, е засечен да се движи със 98 км/ч., от която скорост е приспаднат 3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 95 км/ч. Нарушението е установено с автоматизирано техническо средство, мобилна система за видеоконтрол АТСС АРН САМ S1, с номер 11743ее. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш на отвеницата, с който на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

Настоящия състав счита, че в случая административния орган неправилно е квалифицирал нарушението по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, т.к. по делото безспорно липсват данни за извършването му в условията на повторност.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да превишава определените стойности на скоростта в км/час, които за пътно превозно средство от категория "В" за населеното място е 50 км/час.

Съгласно относимата в случая разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП (изм. - ДВ, бр. 10 от 2011 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.), водач, който превиши разрешената скорост в населено място, се наказва, за превишаване над 40 км/ч с глоба в размер на 600 лв. Съгласно разпоредбата на ал. 4, когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца.

В случая безспорно при ограничение на скоростта 50 км/ч, въведена с пътен знак В-26, В. Г. управлява лек автомобил БМВ 120 Д, с рег. [рег.номер на МПС], със скорост на движение 95 км/ч, като по този начин е превишила разрешената скорост със 45 км/ч – нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

Настоящият касационен състав намира, че нарушението е доказано от представените по делото писмени доказателства. Приложеното по делото доказателство - снимков материал на автомобила към момента на извършване на нарушението, съответства на мястото, индивидуализиращо нарушението. Изпълнителното деяние от състава на това нарушение е определено като нарушение на просто извършване, осъществявано

чрез противоправно действие.

От субективна страна нарушението, което е на просто извършване и е извършено виновно при форма на вина пряк умисъл като ответника в настоящото производство е съзнавала противоправния характер на деянието и съзнателно е нарушила установеното в закона ограничение на скоростта на движение.

Електронният фиш съдържа надлежно описание на нарушението в съответствие със законовоустановените изисквания. Нормативно, в чл. 189, ал. 4, изречение второ от ЗДвП, е определено съдържанието на електронния фиш за налагане на глоба, при установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система нарушение на този закон. Посочени са всички обстоятелства от значение за съставомерността на деянието и за наличието на административно нарушение, като са описани конкретните параметри на нарушението и пределите на следващата се за него отговорност от гл. т на правна квалификация и вид/размер на приложимата санкция. Спазени са условията и реда за използване на автоматизираното техническо средство за контрол на правилата за движение по пътищата, регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.

Обжалваният ЕФ Серия К № 4892384 е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните изисквания за форма и съдържание по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и при доказаност на вмененото нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП от доказателствата от административнонаказателната преписка относно мястото и времето на използваното АТСС, както и неговата техническа годност.

Настоящия състав счита, че правното основание за санкциониране на нарушението е чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП (изм. - ДВ, бр. 10 от 2011 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.), което съответства на констатираното и доказано в случая нарушение, за което следва да се санкционира жалбоподателката и именно това е размерът на наказанието, което следва да и бъде наложено. На основание чл. 63, ал. 2, т. 4 във връзка с ал. 7, т. 1 от ЗАНН съдът намира, че следва да измени електронния фиш като приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на нарушението и на основание т. 2 от цитираната алинея и разпоредба да намали размера на наложеното административно наказание.

Водим от изложените съображения касационната инстанция счита, че след като извършеното административно нарушение е безспорно установено, решението на СРС следва да бъде отменено като неправилно- постановено при нарушение на материалния закон, а обжалваният ЕФ Серия К № 4892384 издаден от СДВР да бъде изменен със съответната на извършеното нарушение правна квалификация посочена по-горе.

Предвид изхода на спора на касатора се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лева за всяка инстанция на основание чл. 27е НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №3279/11.07.2024 г., постановено по НАХД № 5556/2023 г.

по описа на Софийски районен съд, I-ви състав, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Електронен Ф. (ЕФ) Серия К № 4892384, издаден от СДВР, с който на В. С. Г., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП, като на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 и т. 2 постановява изменя правното основание за санкциониране на нарушението от чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 от ЗДвП на чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и намалява размера на наложеното наказание от 1 200 лв. на 600 лв.

ОСЪЖДА В. С. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 160 (сто и шестдесет) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

членове: